

Ciasne poglądy niezależne są
od szerokości geograficznej.

Tadeusz Gicgier

TRYBUNA OPOLSKA

* W banku mniej stracisz
— str. 3
* Wszystko o futbolu
— str. 12

Nr 11 (12 480)

Wydawca OPOLPRESS S-ka z o.o.

WONIEDZIAŁEK, 13 stycznia 1992 r.

Cena 800 zł

W 1952 roku piłkarska reprezentacja Węgier zdobyła w Helsinkach mistrzostwo olimpijskie. W listopadzie następnego roku — kontynuując pasmo wspaniałych sukcesów w między państwowych potyczkach — Madziarzy, pod wodzą Gustawa Sebesa — pokonali, niezwykłą dotąd na Wembley, Anglię w Londynie i to aż 6—3. W budapeszteńskim rewanżu ich sukces był jeszcze bardziej okazały, bo rozgromili Anglików 7—1. W 1954 roku w Szwajcarii odbywały się finały mistrzostw świata, które wygrać mogli tylko Węgrzy. I rzeczywiście, od początku potwierdzali prognozy ich faworyzujące, bo na drodze do finału wygrali z broniącym tytułu Urugwajem, a także wicemistrzowską Brazylią. Niestety, w decydującym boju doznali sensacyjnej porażki z zespołem Niemiec 2—3, tym samym, który w eliminacjach pokonali 8—3.

„Złota jedenastka” po tym pokonaniu odniosła jeszcze 15 zwycięstw, przy trzech remisach, w 18 między państwowych występach. Przeszła istnieć po tragicznej dla całych Węgier so-

wieckiej interwencji zbrojnej w jesieni 1956 roku. Wielu graczy zostało za granicą, w tym m.in. tacy wielcy piłkarze, jak Puskas, Csibor czy Kocsis. Puskas naprawdę nazywał się Purcheld, Lorant — Lendemeyer, Hidegkuti — Kaltenbrunner, zaś ich trener Sebes — Scharenpeck.

Nie tylko jednak o mało znanych losach piłkarzy ze „złotej jedenastki” Węgier przeczytać można w pierwszym tomie — wydawanej przez katowickie wydawnictwo GiA — „Encyklopedii piłkarskiej FUJI”. Jednym z głównych inicjatorów i realizatorów całego przedsięwzięcia jest autor głosnej „Encyklopedii piłkarskich mistrzostw świata”, Andrzej Gowarzewski, znany z dociekliwości i umiejętności wynajdywania mało dotąd znanych faktów z historii futbolu. W pierwszym tomie, poświęconym wydarzeniom minionego ro-

ku, znaleźć można pełną dokumentację rozgrywek krajowych, europejskich i światowych. Jest też sporo wiadomości z dziejów piłki nożnej, jak choćby pełny wykaz meczów polskich klubów w europejskich pucharach. Słowem — wszystko, co chciałby mieć pod ręką każdy szanujący

wanie pełnych składów drużyn rywalizujących z Polakami. Dzięki temu można dowiedzieć się np., że w rozegranym w 1938 roku w Chemnitz (dawne Karl-Marx-Stadt w b. NRD) spotkaniu Niemcy — Polska (4—1) w niemieckiej drużynie wystąpił Helmut Schoen, a reprezentację III Rzeszy prowadził Josef „Sepp” Herberger. Pierwszy z nich — jak zapewne wielu pamięta — doprowadził drużynę RFN do mistrzostwa świata w 1974 roku, będąc w roli selekcjonera następcą właśnie Herbergera, szkoleniowca, którego drużyna wygrała dwadzieścia lat wcześniej — pamiętny i wspomniany na wstępie — finał MŚ z Węgrami w Bernie (3—2).

W marcu br. ukazać się ma trzeci tom „Encyklopedii piłkarskiej FUJI”. Spodziewać się można, iż zasadniczą jego częścią powinny być wieści o powojennych występach białoczerwonych. Zapewne jednak i tym razem wielu innych ciekawych i pasjonujących informacji będzie aż nadto...

JULIUSZ STECKI

DO CZYTANIA I KORZYSTANIA

Wszystko o futbolu

się sympatyk futbolu. Do czytania i korzystania, np. w razie uczestnictwa w konkursach, czy quizach.

W drugim tomie (kupić także go można w opolskiej księgarni „Omega” w Rynku) — który ukazał się w tych dniach — Andrzej Gowarzewski zamieścił materiały i dokumentację z meczów reprezentacji Polski do 1939 roku. Wykazuje przy tym, że nie wszystkie z nich powinny być uznane za oficjalne spotkania, co robiono w większości dotychczas publikowanych wykazów. Nowością jest także poda-